

[Ebba Strange]

lejekaserne på Vesterbro. Det bekræfter alle de undersøgelser, vi i de forgangne 20 år har fået fra socialforskningsinstituttet og fra andre, der har undersøgt børns opvækstvilkår, helt tilbage til amtslæge Vagn Christensens undersøgelse, som vel efterhånden er ca. 20 år gammel.

Børn udvikler deres tanker, følelser og handlemønstre ud fra de vilkår, som deres forældre er underlagt, i den placering, de har i samfundslivet. Hvis man har en mor, der er lavt lønnet, arbejdsløshedstruet og har et meget ensformigt og fysisk anstrengende arbejde, og som ikke selv har indflydelse på sin egen arbejdssituation, er det klart, at hun ikke har det samme overskud som de forældre, der dels er to om at dele byrderne og ansvaret, og dels er to om at tjene lønnen, og som måske tilmed har et interessant og afvekslende arbejde, som de selv har indflydelse på. Det er jo også dem, der har den gode, rigelige bolig at bo i.

Når man i dag i Danmark kan konstatere, at flere børn i løbet af de sidste 5-6 år har fået vanskeligheder i skolen, at flere lider af sundhedsmæssige mangler, at flere har psykiske vanskeligheder, er det givet, at det skal ses i sammenhæng med den økonomiske krise, som Danmark er ude i, med den store arbejdsløshed, der enten rammer familierne eller truer dem. Jeg kender skolelærere, der kan fortælle om, at madpakkerne er blevet dårligere i løbet af de sidste år på grund af de økonomiske vilkår, som mange forældre lever under.

På denne baggrund er en god voksenpolitik en forudsætning for en god børnepolitik, en politik, der nedbringer arbejdsløsheden, som sikrer gode boliger for alle, som sikrer alle ansatte indflydelse på deres egen arbejdssituation, ikke overlader arbejdere til vilkårlige fyringer, og som sikrer en generel nedsættelse af alle voksnes menneskers arbejdstid. Det ville også være god børnepolitik. Men det når vi jo ikke, så længe flertallet er, som det er i dette hus.

Det er jo bl. a., fordi flertallet herinde tænker så kortsigtet økonomisk. Jeg kan ikke rigtig lide tanken, men jeg vil alligevel føre frem, at da vi i sin tid fik PP II, var der faktisk nogen, der prøvede at lave nogle nationaløkonomiske beregninger om, om det kunne betale sig at lave børnehaver. De fandt ud af, at det kunne det. Det gav tilmed et natio-

naløkonomisk overskud at bygge børnehaver, når man kombinerede de udgifter, der var forbundet med det, med de indtægter, som samfundet ville få af den løn og den skat, kvinderne bragte hjem. I den sidste årsberetning har ligestillingsrådet gentaget regnestykket, og ligestillingsrådet har fundet ud af, at fortjenesten faktisk er endnu større nu end i 1972. Efter min vurdering er den det af to indlysende grunde. For det første fordi børnehavernes udgiftsniveau jo ikke er steget i samme grad som tidligere, fordi normeringerne er blevet fastholdt, og for det andet fordi endnu flere forældre, der bruger børnehaverne i dag end i 1970, er blevet udearbejdende.

Jeg tror, man ville nå det samme resultat, hvis man fortsatte beregningerne på andre områder. Tænk på, hvad arbejdsløshed, dårlige boligforhold, de mange trafikskadede koster i hospitalsudgifter og udgifter til social forsyning!

Hvis man kunne få dette hus til at tænke lidt langsigtet, burde man selvfølgelig tænke i børn, og der er jo heller ingen grænser for, hvilken velvilje der er udtrykt fra ordførernes side i dag. Men spørgsmålet er, hvor den velvilje er, når den skal give sig udtryk i konkrete beslutninger om, hvilke faciliteter de vil stille til rådighed for børnene. Så kniber det, fordi der skal jo nogle penge på bordet.

Efter SFs mening burde børn have de bedste rekreative arealer til legeområder i stedet for, at bilerne skal have dem. Efter vores mening burde børn tilbydes de bedste teaterstykker, de bedste film. Fru Helle Degn kunne påpege - jeg har også læst det - at der i 1978 faktisk kun er blevet produceret én børnefilm i Danmark. De burde have de bedste bøger, der kan skrives. Men det kræver politisk indsats og politisk støtte, og derfor mener vi fra SFs side også, at børnepolitik er et seriøst emne at beskæftige sig med. Når markedet ser ud, som det gør i øjeblikket, og det kniber med den offentlige støtte, så kaster underholdnings- og papnæseindustrien sig med fornøjelse over den nye forbrugergruppe, som børnene udgør.

For hvis voksne i deres noget stressede tilværelse har svært ved at opdrage børnene rimeligt, give sig tid og bruge kræfter på dem, så kan vi være sikre på, at forlystelsesindustrien står klar, for den har brug for en forbrugergruppe, der er parat til også som